

LBRIS

We know

Coordonator CorinTeens:

SHAUKI AL-GAREEB

SASHA
PEYTON SMITH

PACTUL
ROZEI

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

CORINTEENS

LBRIS

We know
books

ATUNCI

1471

Războiul celor Două Roze

CÂND FEMEIA S-A IVIT PENTRU PRIMA DATĂ LA MARGINEA pădurii, chipul regelui Eduard era mânjit de noroi și de sânge. Preț de o clipă, sabia i-a atârnat alene într-o parte, iar el s-a prăbușit în genunchi.

Se zvonise despre implicarea Celorlalți în război încă din clipa în care o sabie străpunsese pânțelele unui cavaler purtător de stindard din Ținuturile de Mijloc, dar negarea e o alinare ușoară. Desigur, existau explicații plauzibile pentru schimbările bruște de vreme sau pentru turmele de oi găsite jupuite și fără cap. Însă cei cărora bunicii le spusese să nu pășească niciodată în pădure fără un ram de ilice în buzunar știau. Știau de luni, de decenii, de generații.

Asemenea zeilor care se amestecaseră în treburile muritorilor în timpul Războiului Troian, și Celorlalți le plăcea să își bage nasul în conflictele oamenilor, așa, de dragul divertismentului.

Așa erau numiți pe atunci. *Ceilalți*.

Membrii caselor Lancaster și York se considerau, fiecare, succesorii de drept ai liniei Plantagenet. Însă o țară nu poate avea doi regi, iar cum niciuna dintre părți nu era dispusă să renunțe la pretenția asupra tronului, stindardele au fost ridicare, iar săbiile ascuțite.

Războiul a fost cum sunt toate războaiele – brutal, lipsit de sens și crud. În primul an, pământul Angliei a fost scaldat în sânge. Dar războiul nu s-a sfârșit. Asemenea răpăitului tobelor care cheamă țărani spre măcel, a continuat.

Abia în timpul Bătăliei de la Barnet soarta s-a schimbat cu adevărat. Fiecare copil de școală din insulă cunoaște povestea. E săpată în pietrele de marmură din fața Palatului Buckingham, astfel încât toți să o poată citi. Povestea zilei în care regina Moryen a salvat întreaga Anglie.

Istorisirea sună astfel:

Câmpul de luptă ardea, iar Eduard era disperat.

Nu se știe dacă mirosul disperării sau cel al sângelui a fost cel care a chemat-o, dar nu contează decât că a venit.

Se spune că întreaga bătălie s-a oprit în loc în clipa în care a pășit printre luptători. Rochia albă ca osul îi flutura diafan în urmă, strângând frunzele și târându-le pe urmele ei ca o trenă. Părul îi era de onix, iar ochii și mai negri decât atât. Pielea avea o paloare fantomatică, iar trăsăturile ei ascuțite erau atât de frumoase, încât era aproape dureros să o privești. Unii bărbați s-au aplecat și au vomitat, incapabili să îndure o astfel de priveliște.

Încălțată cu sandale delicate, Moryen a traversat câmpul de luptă încet, ca și cum știa că toți aveau să o aștepte.

Eduard s-a prăbușit în genunchi în fața ei.

— Ridică-te! i-a poruncit ea, iar regele s-a ridicat. Am venit să ajut.

Lacrimi i-au brăzdat fața murdară, curgând în șuvoaie și trădând o recunoștință mută, profundă.

Moryen s-a aplecat spre el, cu profilu-i desăvârșit decupându-se pe fundalul fumului cenușiu al câmpului de luptă, și i-a șoptit la ureche.

Conversația n-a fost lungă; orice i-ar fi oferit, el a acceptat fără ezitare. Apoi, ea a scos un pumnal de la brâu și i-a crestat palma. Înțelegerea fusese pecetluită.

De cealaltă parte a luminișului, Henric al VI-lea s-a prăbușit fără suflare.

Britania avea un nou rege, fără echivoc: Eduard al IV-lea.

Lancasterii s-au retras în tăcere, iar torțele taberei York au ars întreaga noapte, luminând sărbătoarea victoriei.

Dar femeia stranie nu i-a privit. Era deja pe drum, într-o trăsură trasă de cai albi ca zăpada. Cu o încoronare de plănuit, nu era timp de pierdut.

Douăzeci și patru de ore și un minut mai târziu, Eduard al IV-lea a căzut și el. A închis ochii și s-a prăbușit ca și cum o sfoară invizibilă ar fi fost tăiată.

Moryen îi promisese lui Eduard că avea să fie rege, dar nu-i spusese niciodată pentru cât timp.

Astfel, Regina Celorlalți a urcat pe tronul de la Palatul Eltham cu un zâmbet senin pe chip și o coroană așezată pe frunte.

Toți cei care ridicau o mână sau o sabie împotriva ei descopereau că nu se mai puteau mișca, ca și cum însuși actul acesta ar fi fost interzis.

Războiul se sfârșise, iar Britania avea o nouă regină. Nemuritoare. De neatins. De necontestat.

LBRIS

We know
books

ACUM

CAPITOLUL UNU

Londra, februarie 1848

L YDIA LIPSEȘTE DE OPT ZILE ȘI ÎNCEP SĂ MĂ TEM CĂ PĂRINȚII noștri o să se trezească într-o dimineață și-o să găsească și patul meu gol.

Un zgomot pe aleea întunecată din stânga mă face să tresar, dar nu-i decât un șobolan care scotocește într-un morman de gunoaie.

Am străbătut kilometri întregi tremurând, ignorând trecătorii gălăgioși și călcând peste cerșetori mai mult morți decât vii. De obicei, părinții îmi zic să nu le dau atenție, că au avut și ei ocazia de-a se tocni cu regina, la fel ca noi, ceilalți, dar în seara asta îmi este mai greu să-i ignor.

În general, mi se îngăduie să fac o plimbare în jurul parcului, la braț cu mama sau ascunsă între pereții de catifea ai trăsurii familiei. Suplinesc prin încredere ceea ce-mi lipsește ca experiență. Încrederea asta însă pare mult mai plăpândă acum, când m-am răcicit și am înghețat până în măduva oaselor.

Am crezut c-ar fi mai sigur să rămân pe drumurile principale decât să risc să rătăcesc singură prin bezna adâncă din Hyde Park, dar un singur viraj greșit pe o stradă laterală șerpuitoare m-a lăsat complet dezorientată. Chiar și palpăirea felinarelor pe gaz e slabă. Aerul mușcător de februarie e îngreunat de praful de cărbune,

estompând și puțină lumină pe care o mai aruncă flăcările. Îmi trag gluga mantiei pe spate și îmi ridic privirea spre cer, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Cassiopeia ar trebui să fie la nord, dar stelele strălucesc prea palid ca să fiu sigură. O lacrimă rățicită mi se prelinge din coada ochiului și mi se strecoară în adâncitura urechii.

De zile întregi cotrobăi prin camera Lydiei, rugându-mă zădărnice să găsec vreun indiciu despre dispariția ei neașteptată. E ca și cum s-ar fi evaporat, dar refuz să accept așa ceva. În seara asta, după ce mama, tata și personalul nostru restrâns s-au retras la culcare, mi-am aruncat mantia pe umeri, m-am înfășurat în cel mai gros fular al tatălui meu și am ieșit în noapte.

Poate că eram curajoasă precum cavalerii din poveștile pe care eu și Lydia le citeam când eram mici, nobilă și ghidată de iubire, sau poate că doar încercam să simt altceva decât teroarea nebunescă ce mă bântuie de când sora mea a dispărut.

Polițiștii spun că ori a fugit, ori e moartă, dar nu-i cred. Mi-ar fi zis dacă plănuia să fugă, iar eu aș simți dacă ar fi moartă. Nu există niciun univers în care inima surorii mele încetează să bată, iar eu continui să trăiesc, nepăsătoare.

Respirația îmi iese în aburi pe măsură ce cotesc pe un alt gang. Oftând de ușurare, recunosc în sfârșit unde mă aflu.

Porțile Palatului Kensington se ridică asemenea unei guri întunecate în apropiere, iar umbrele soldaților din Garda Reginei veghează lângă ele.

Îmi trec degetele pe suprafața rece a colierului ascuns adânc în buzunarul mantiei, ca pe un talisman. Va trebui să fiu isteată, să ocolesc din nou Hyde Park și să mă furizez pe drumul din spate. Exclus să mă apropiu prea mult de palat, doar de copacii care îl înconjoară. Picioarele îmi sunt amortite în ghete, dar îmi impun să merg mai departe, ca să nu par suspectă în fața gărzilor, acum vizibile.

Când Lydia și cu mine eram mici, iar familia noastră încă deținea conacul din Oakham, ne petreceam verile în pădure, prinzând broaște sau construind căsuțe din frunze pentru bobocii de rață. Cu picioarele zgâriate până la sânge și părul plin de crenguțe, intram în casă abia când răsărea luna, iar liliecii ieșeau din ascunzători. Intram prin bucătărie, ca să evităm mustărările mamei, și acolo eram întâmpinate de doamna Osbourne, bucătăreasa noastră îngăduitoare. Era cea mai bătrână persoană pe care o cunoșteam și, în timp ce ne lăudaja picioarele și ne strecura înghețate de lămâie, ne spunea povești. Preferatele noastre erau cele despre Ceilalți.

Ne citea dintr-o carte veche, cu o copertă pânzată verde salvie și colțuri uzate. În ce mă privește, eram fascinată mai ales de ușa fermecată. Potrivit poveștilor, Ceilalți puteau fi convinși să deschidă ușa dintre lumile noastre – ascunsă, de obicei, în copaci bătrâni și noduroși – pentru oamenii isteți care lăsau obiecte de mare însemnătate la pragul lor.

Am implorat-o pe Lydia să încercăm. Am găsit un copac nu prea înalt, și, în scobitura rădăcinilor sale, ne-am lăsat colierele de copii, unul cu un mic pandantiv în formă de perla inscripționat cu *I* și celălalt cu un *I* asortat. Eram prea mari ca să le mai purtăm, dar încă atârnav de paturile noastre. Am fost extaziată tot restul zilei, uitându-mă pe fereastră cu nerăbdare, disperată să-l zăresc pe unul dintre Ei.

În dimineața următoare, eu și Lydia am alergat peste peluza udă de rouă și ne-am afundat mâinile grăsuțe în pământul de la baza copacului. Colierele dispăruseră. Am sărit și am țipat de bucurie așa de tare, că mama a ieșit din casă și ne-a cerut să terminăm, că-i dăam dureri de cap. I-am povestit totul. Fără un cuvânt, a intrat în bucătărie și a făcut-o pe doamna Osbourne să ardă cartea cu povești. Aveam doar șase ani atunci și nu înțelegeam că e ilegal să deții o astfel de carte. Am plâns zile întregi.

Un an mai târziu, am găsit colierul Lydiei ascuns în spatele șifonierului ei. Cu doi ani mai mare decât mine, și-a pus mâinile în șolduri și mi-a spus că trebuie să las în urmă copilăriile, precum magia. A fost prima dintre cele trei mari trădări ale sale.

A ieșit din cameră înainte s-o pot întreba de ce n-am găsit niciodată al doilea colier – sau dacă și ea văzuse silueta bărbatului de lângă copaci în noaptea aceea.

Un vânt înghețat șuieră pe stradă, împrăștiind un vârtej de frunze moarte. Buclele blonde îmi biciuiesc fața, și-mi strâng mantia mai bine în jurul gâtului.

Poveștile din cărțile doamnei Osbourne vorbeau despre o Anglie unde Ceilalți erau liberi. Regina Mor vrea să ne facă să credem că ea și fiul ei sunt singurii de felul lor care mai trăiesc pe aici, dar și ei trebuie să fi venit de undeva, iar ușile încuiate pot fi deschise din nou. Nu pot ajunge la vechiul nostru conac din Oakham, nici la câmpul de luptă de la Barnet, dar dacă există o ușă în Londra, oare n-ar fi în copacii din jurul reședinței reginei? Nu pot să nu încerc.

Mă întorc spre intrarea publică a parcului, locul unde duminica e rost de târguială. Copacii se înalță în întuneric ca niște spectre, aidoma unul cu celălalt. Niciunul nu pare remarcabil, așa că va trebui să aleg la întâmplare. Strâng colierul din buzunar.

O umbră se mișcă în întuneric.

— Cine-i acolo? strigă unul dintre soldații care fac parte din Garda Reginei.

Blestem printre dinți, las colierul surorii mele la baza celui mai apropiat copac și o iau la fugă.

Alerg pe potecă și traversez peluzele vaste, apoi cotesc la stânga și mă întorc pe stradă, părăsind domeniul palatului.

În tăcerea deplină, se aude deodată zăngănit de roți pe caldarâm.

Sar înapoi, sperând să mă pierd printre umbre, dar văd piatra desprinsă abia când e prea târziu.

Cizma mi se agață în marginea ei, mă împiedic și cad, lovindu-mă cu tâmpla de bordură. Rămân întinsă ca o păpușă de cârpă în țărână.

La început, simt o durere orbitoare și ascuțită, pe urmă mă învăluie întunericul.

Clipesc când îmi vin în fire, neștiind cât am fost leșinată, și zăresc o siluetă întunecată lângă mine, în trăsura.

— Am un cuțit! șoptesc înspăimântată.

Nu adaug că e doar cuțitul din bucătărie pe care mi l-am îndesat în cizmă și care oricum e prea tocit ca să mai taie ceva. Oricum, mi-ar fi prea greu să ajung la el.

— O să mă înjunghii?

— Depinde.

— De?

Mi se întunecă vederea când ceva cald îmi curge peste ochiul stâng. Ridic mâna să mă șterg și, când o îndepărtez, îmi dau seama că e lipicioasă din cauza sângelui.

Silueta trage o înjurătură și își scoate haina.

— Ia asta! Poți să mă înjunghii mai târziu.

Îmi apasă haina pe tâmplă. Materialul îi păstrează căldura trupului și mă abțin să nu scot un oftat de ușurare când simt că scap măcar puțin de frig.

— Te simți bine? mă întrebă.

— M-ai lovit cu trăsura, răspund încet.

— Nu te-am lovit, te-ai împiedicat.

— M-am împiedicat pentru că evitam să mă calci cu...

Mă opresc o secundă și privesc în jur. Trăsura e mare, de cel puțin șase locuri, cu tapițerie groasă de catifea și finisaje de alamă lustruită.

— Mamutul ăsta, închei eu.

— Nu eu pândeam în întuneric.

— Nu pândeam. Mă rătăcisem.

— Și încotro te duceai? Poate aș putea să te ajut.

Străinul bate în geamul vizitiului, iar acesta îl trage într-o parte.

— Încotro, domnișoară? întrebă vizitiul, morocănos.

Până și eu recunosc când misiunea n-are sorti de izbândă.

— Piața Belgrave, răspund, oferindu-i adresa de acasă.

Caii nechează, și pornim cu o smucitură. Când facem la dreapta pe o stradă principală, lumina galbenă a lămpilor pătrunde prin fereastra trăsorii.

Băiatul își dă părul zburlit de pe frunte, iar înfățișarea lui mă lasă fără cuvinte. Lovitura la cap m-a ametit, dar ceea ce simt acum e diferit, de parcă lumea întreagă se învâрте.

Față în față cu mine, cu trăsăturile frumoase trădând îngrijorare, este chipul pe care l-am văzut toată viața mea în portrete și în sălile aglomerate de concerte. În seara asta, pare mai tânăr ca niciodată. De obicei, poartă cravate aspre și are părul perfect pieptănat. Dar acum îi cade pe frunte în onduleuri închise la culoare, ascunzându-i parțial ochii căprui. Totuși, pomeții înalți, maxilarul pătrășos și gura posomorâtă sunt identice. *Prințul Emmett.*

— Tu ești! îi spun, clipind.

Un zâmbet de uimire îi apare pe buze.

— Cine?

— Ești prințul Emmett.

— Cred că te-ai lovit cam tare la cap, îmi răspunde.

O notă de fragilitate răzbate din tonul vocii sale.

— Știu cine ești. N-are rost să te ascunzi.

Băiatul mă privește cu ochii mișiți.

— Ne-am mai întâlnit.

Nu e o întrebare.

Nu ne-am mai întâlnit, nu cu adevărat, dar l-am văzut de la distanță la suficiente evenimente ca să fiu sigură — și a mai fost și povestea aia cu Lydia.

— Lady Benton.

Înclin capul ca și cum aș face o plecăciune, dar el simte sarcasmul din gestul meu, iar colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet vag.

— Fiica mai mică a marchizului de Townshend.

— Nu dispăruseși cumva? mă întrebă Emmett. Am auzit niște zvonuri.

Clatin din cap.

— Nu! Eu sunt cealaltă fiică. O căutam pe sora mea, de-asta ieșisem pe afară.

Simt împunsătura eșecului când trăsura ne poartă tot mai departe de Palatul Kensington. Degeaba am aruncat colierul Lydiei în țărână.

— A, da, sora mai mică!

Gesticulează vag spre chipul meu.

— Asemănarea este uluitoare. Aveți aceeași ochi.

— Mă mir că-ți amintești de ea, îi răspund tăios.

— Crezi că e undeva, pe aici? mă întrebă, ignorându-mi fățiș întrebarea.

— Da! Nu pot să explic de ce, dar aș simți dacă ar fi murit.

Emmett mă privește, tulburător de imobil.

— Ai simți?

Trăsura ne zdruncină când cotește din nou.

— N-ai cum să înțelegi.

— Am și eu un frate, îmi spune. S-ar putea să înțeleg mai bine decât crezi.

Mă mir auzindu-l că se referă la prințul Bram ca la fratele lui.

La aproape două decenii de când s-a născut, statutul de prinț al lui Emmett este încă subiect de bârfă. Acesta este fiul uman al soțului reginei Moryen, prințul consort Edgard, și al primei sale soții umane, care a murit la naștere. Regina l-a recunoscut pe Emmett când acesta a împlinit 18 ani, deși nu se știe dacă i-a făcut o favoare tatălui său, dacă a fost o dovadă de iubire sau cu totul altceva.

Lumea îi șoptește numele în saloanele din întregul oraș. *Un prinț destrăbălat, de ce nu poate fi dulce ca Bram?* Mereu apar noi zvonuri despre cine a fost văzut la brațul său, la oricare dintre evenimentele mondene la care binevoiește să participe. Sezonul trecut, a fost scandalul cu servitoarea de la bucătărie, surprinsă în grădina de trandafiri a lordului Tremaine. Doar o lună mai târziu, a fost prins învăluit în perdelele din biroul ducelui Cambere, împreună cu fiica mijlocie a familiei. Iar săptămâna trecută, am auzit-o pe mama murmurând ceva despre o balerină. Încă mi se înroșește fața de furie când mă gândesc la ce s-a întâmplat cu Lydia în timpul primului ei sezon. N-am fost acolo, dar mi-a povestit totul când s-a întors acasă în lacrimi.

Când nu întinează reputația altcuiva, Emmett stârnește scandaluri, refuzând să-și înceapă studiile la Oxford sau participând alături de prieteni, alți lorzi și fii mai mici, la expediții de vânatoare care par mai degrabă orgii bahice decât simple plimbări prin pădure.

Emmett se întoarce spre mine și resimt pentru prima dată adevărata forță a privirii lui. Nu l-am văzut niciodată prin oraș altfel decât morocănos. Dar acum nu arată deloc așa. Ochii lui au o nuanță aparte de căprui, sunt mărginiți de gene negre și scapără ca focul. De aproape, îi văd cei câțiva pistrii risipiți pe nas. N-am recunoscut niciodată figura rafinată și chipeșă pentru că era mereu bosumflată. Dar *este* chipeș. Atât de chipeș, încât mai să mi se taie răsufarea.

Trăsura se hurducăie în noapte pe străzile pustii și adormite ale Londrei. Las capul pe spetează și mă întreb cum o să scot petele de sânge de pe rochie fără să afle mama sau slujitoarele.

- La ce te gândești? mă întreabă Emmett.
- Mă gândesc să te înjunghii, îi răspund cu ochii închiși.
- Nu-i un răspuns politicos.
- Nici să mă calci cu trăsura nu-i politicos.
- Repet, te-ai împiedicat.

Simt un val subit de căldură și, când deschid ochii, văd că Emmett mi-a invadat spațiul personal și mă privește curios. Încă îi țin haina la rana sângerândă de la cap, iar el ridică degetele și îi dezlipește încet marginile de lână. E lipicioasă, cu sângele pe jumătate uscat, și mi se agită de păr când o trage.

— Au!

Mă abțin să nu-l fericesc cu un ghiont în coaste.

— Nu te mai zvârcoli! Nu mai sângerează așa de tare, mă anunță. Dar ar trebui s-o ții apăsată.

Îl salut militarăște cu mâna care nu ține haina.

El înclină ușor capul, uitându-se în continuare la mine.

— Să știi că ești chiar foarte drăguță.

Un val de roșeață mi se ridică în piept.

— Încerci să mă seduci acum? Știi ce reputație ei, dar n-aș fi crezut că ești așa de îndrăzneț.

— Reputația mea?

— Aș fi nenorocită dacă m-ar vedea lumea în compania ta.

Emmett mijeste ochii.

— Nu pari genul de fată care să-și bată capul cu așa ceva.

Bărbații nu înțeleg niciodată. Moartea lentă pe care o presupune izgonirea din societate este o soartă pe care puțin au tăria s-o îndure.

— Nu știi nimic despre ce fel de fată sunt.

— Știi că te-ai furișat afară în toiul nopții ca să-ți cauți sora.

Trăsura încetinește. Trag draperia și văd casa familiei mele, o clădire din piatră albă, cu niște coloane înalte, iluminate de lămpile pe gaz.

Bat în fereastră și-l rog pe vizitiu să mă lase în spatele casei. Am șanse mai mici să mă prindă cineva dacă folosesc intrarea de serviciu din pivniță.

— Mulțumesc pentru ajutor! îi spun și iau mâna vizitiului ca să cobor.